

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—'Η κρεμάλα δεν στήθηκε ακόμα, του φώναξε ο Λαζαρέν. Κι' όταν στήνεται, αϋθέντα, όπως ο κύριος κόμης, κρεμούν τους όμοιους σου!

Τό πλήθος του κόσμου άκουσε τὰ λόγια του Λαζαρέν κι' άρχισε νὰ γελάει εις βάρος του Χαιρεμαρία, ο οποίος έγινε έξω φρενών κι' ήταν έτοιμος ν' άρchiση νὰ χτυπά τούς πολίτες διπλάριες με τό σπαθί του. Έξαφνα όμως ένας κοντός, παχύς, ροδοκόκκινος και φαλακρός άνθρωπος, μ' άγαθό πρόσωπο, διέσχισε τούς περιέργους και πλησίασε τόν Χαιρεμαρία. Ο σωματοφύλαξ του Κοντοσταύλου βλέποντάς τον τόν χειρίστηκε μέ σεβασμό:

— Χείρε Μαρία χειραγοτημένη!... Είσαστε σεις κύριε Σαινταντάν, Σας έστρωμένιμε.

— Καλημέρα, φίλε μου Κ. Χαιρεμαρία, ειπεν ο Σαινταντάν. Με περιμένετε πολλή ώρα; Είχα πεταχτεί ως τόν πύργο του Βάτα. Τι τρομερό έγκλημα άλήθεια! Και δολοφόνος ένας κόμης Κανδάλ!... Τρομερό! Τρομερό! Και πώς τὰ περνάτε στό Ταλεμόν; Έβγουν καλά τὰ κρασιά εσέτος; Έδώ δεν πουλιούνται περισσότερο από έξι φράγκα ή βαρέλα. Μά πού στό διάβολο έβραλο τό κλειδί μου; "Α! νάτο, έπί τέλους!... "Ας οδηγήσομαι τόν κρατούμενο στη φυλακή του κι' έπειτα θά ρήθεις νὰ πιούμε ένα ποτηρίο...

Ο Σαινταντάν άνοιξε τή μεγάλη πύλη των φυλακών, έμπήκαν ολοι μέσα στό προαύλιο και ξανάκλεισαν. Ο κόμης Κανδάλ άκούγοντας τήν μεγάλη πόρτα νὰ κλείνει πίσω του αισθάνθηκε τήν καρδιά του νὰ σφιγγεται. Ήταν χαμένος παιδί, οριστικώς χαμένος!...

'Η φυλακή της Βάτας ήταν τήν εποχή αυτή άπ' τίς πιο τρομερές φυλακές της Γαλλίας, γεμάτες μυστήριο και σκοτός! Τά κελιά που τοποθετούσαν τούς ελαφροπουνιές ήταν σέ τέσσερους κύργους που βρισκότουσαν στις τέσσερας γωνίες της άπαισίας οικοδομής και που δεν είχαν κανένα παράθυρο! Για τούς βαρυκοιτώντες, έγκληματίας, παραχαράκτες, Ιεροσούλους, είχαν πιο φοικωδή δεσμοτήρια. Τά δεσμοτήρια αυτά βρισκόντουσαν στό βάθος της γής! Ήσαν βαθύτατα, άνήλια, ύγρα, κατακόκκινα, άπαισία και τρομερά πηγάδια, μέσα στό όποια κατέβαζαν τούς υποδίκους και καταδικούς μέ σχοινιά, ξανακλειώντάς τα έπάνω μέ βαρειές σιδερόπορτες. (*)

Σ' ένα από τὰ φρικαλέα αυτά πηγάδια κατέβασαν και τόν κόμητα Κανδάλ! Ο κόμης, ο οποίος είχε διατηρήσει μέχρι τής στιγμής αυτής κάποια ψυχραιμία, άπελπισθη έντελώς, όταν είδεν νὰ τόν ρίχνουν ζωντανό σ' ένα τόσο άπαισιο τάφο. Στέναξε μέ πόνο κι' απόγινωσι, νόμισε πως έδρασε ή τελευταία του στιγμή και λιποθύμησε...

H ΑΝΘΟΥΛΑ ΣΑΙΝΤΑΝΖ

"Όταν ο Ράλφ Κανδάλ συνήλθε άπ' τή λιποθυμία του, στό βάθος της πορθητής ύπογείας τρύπας, όπου τόν έβριζαν, όταν άνοιξε τὰ μάτια του και είδεν γύρω του σκοτός, Κολάσεως, όταν αισθάνθηκε τόν κρύο και τήν ύγρασία νὰ του παγώνουν τὰ κόκκαλα, έντέναξε άπελπισμένα κι' άρχισε νὰ πλαίη. Καμιά έλπις σωτηρίας πλέον. Έκει μέσα θά πέθαινε...

Ψαχούλεψε γύρω του κι' έβρισκε σαπισμένα άχυρα και λάσπη. Συγχρόνως κάτι τόν δάγκωσε στό χέρι κι' έφυγε γρήγορα. Ήταν κάποιο έρπετό ή κανένα σκοτεινό! Ο Κανδάλ σφύγγισε τό δάκρυά του και σηκώθηκε. Έκαμε δύο βήματα έμπρός κι' έπεσε πάνω στόν τοίχο του ύγρου τάφου του. Οπισθοχώρησε τρία βήματα και τού συνέβη τό ίδιο. Αυτό τό έδωσε νὰ καταλάβη πως; Ο λάκκος στόν όποιο τόν είχαν ρίξει δεν είχε πλέον τών τεσσάρων-πέντε βηματών πλάτος.

— Είλε ο τάφος μου! ψιθύρισε άπελπισμένος ο Κανδάλ. Μ' έθαψαν ζωντανό!...

Ξανακίθησε έπειτα κάτω και τό χέρι του άγγισε κάτι που ήταν τοποθετημένο σέ μία γωνία του λάκκου. Τό πασπάτευσε προσεκτικά και κατάλαβε πως ήταν ένα λαγήνι μέ νερό κι' έπάνω σ' αυτό ένα ξεροκόμματο ψωμί.

Ο Κανδάλ θυμήθηκε τώρα πως είχε νὰ φάγη από τής στιγμής πουφγε άπ' τόν πύργο του, Πεινούσε... Κ' ένά τό δάκρυα τρέγανε άφθονα από τὰ μάτια του, σήκωσε τό λαγήνι, έβλε γιά νὰ σβύση τή δίψα του κι' άρχισε νὰ τρώγη κατόπιν τό ξερό κοίθινο ψωμί που τού είχαν ρίξει και μέσα, σάν νὰ ήταν σκόλος!

Έτρωγε κλαίγοντας, παρακαλώντάς τό Θεό γιά τή σωτηρία του, καταρώμενος τήν ήμέρα που γεννήθηκε!...

Έξαφνα μία γλυκειά, μά άγγελική φωνή άντή-

χισε στ' αυτά του:

— Έκλαμπρότατε!... Είστε ζωντανός;

Ο Ράλφ Κανδάλ καταπλήγη. Ποιος του μιλούσε έπάνω, από τό μικλιδόφρακτο άνοιγμα του λάκκου;

Ήταν όμως έτσι σκαμένος ο λάκκος αυτός μέσα στη γή ώστε νὰ μη μπορή νὰ δη πρὸς τό άνοιγμα. Βαθαίά μόνον συγκινημένος ρώτησε:

— Ποιος μου μιλεί; Ποιος ένδιαφέρεται γιά μένα; Ποιος καλό άγγελος ένδιαφέρεται γιά τή συμφορά μου;

— Δεν είμαι άγγελος, κύριε κόμη, ξανακούστηκε ή φωνή, δεν έχω φτερά. Καλή καρδιά έχω μόνον, αυτό είλε δλο...

— Πού είστε; Ξαναρώτησε με συγκινητό ο Κανδάλ. Είστε νέος, όπως καταλαβαίνω άπ' τή φωνή σας. Είστε καλή γιά νὰ ένδιαφέρεστε γιά μένα. Είστε άγγελος!...

— Σας είπα, έκλαμπρότατε, δεν είμαι άγγελος. Δεν έχω φτερά. Έχω όμως καλή καρδιά, σάς συμπόνεσα και σάς έφερα ένα στήθια γιά νὰ μη πλαγιάζετε κάτω, μέσα στη λάσπη. Σταθήτε λοιπόν νὸ σάς τό ρίζε, πριν μέ δουν. Έλπίζω πως θά μπορέσετε νὰ τό τραβήξετε ως τό μέρος που βρισκόμαστε. Πάρτε τό!

Ο κόμης άκουσε τό στήθια νὰ πέφει στό χείλος του λάκκου του και τὰ μάτια του βουρκωσαν μπρὸς τόν τόση καλωσύνη μιάς άγνωστης κόρης. Με τρεμουλιαστή φωνή τότε τής φώναξε:

— Σ' ευχαριστώ, καλέ μου άγγελε, σ' ευχαριστώ.

Η φωνή της νέας του άποκρίθηκε από πάνω:

— Μη μέ λέτε άγγελο, έκλαμπρότατε. Είμαι άπλόη μία καλόκαρθη κοπέλα. Μά λένε 'Ανθούλα!...

— Σ' ευχαριστώ 'Ανθούλα! Σ' ευχαριστώ κόρη μου! "Αλλά γιά πὸς μου! Πως μπορέσεις κι' έφρασεις ως έδώ;

— Είμαι ή κόρη του διοικητού των φυλακών Βάτας, κύριε κόμη, ή κόρη του ύπολοχαγού Σαινταντάν.

Ήταν πράγματι ή έμμορφη και καλόκαρθη 'Ανθούλα, ή κόρη του Σαινταντάν, άγαθό και εύγενικό πλάσμα, λουλουδι των άγρών, όπως τήν έλεγαν στη Βάτα, πολυαγαπημένη και πολυχαιτημένη άπ' τούς γονείς της, τρυφερή και γεμάτη καλωσύνη.

Στιστιμένους μπρὸς στήν τόση της καλωσύνη ο Κανδάλ τήν ρώτησε.

— Δεν σου προξενώ φρίκη, κόρη μου; Δεν ξέρεις λοιπόν γιά ποιο λόγο μέ κρατούν έδώ; Δεν ξέρεις πως μέ συνέλαβον ως δολοφόνο;

— Ω, κύριε κόμη, μονάχα χτες σάς είδα όταν μπαίνατε στην πόλη και άμέσως κατάλαβα πως δεν ήτανε δυνατό νὰ είστε ένχορος. Αυτά τὰ πράγματα, ξέρετε έμεις οί γυναίκες τὰ καταλαβαίνουμε πολύ εύκολα... Ω! άν είμαστε δικαστά!... Οί άντρες νομίζουν πως τὰ ξέρουν όλα, και όμως δεν ξέρουν τίποτα!... Μά, τι άστοχαστη που είμαι, καλέ!... Ξεχνώ τό κυριώτατος... Νά σάς παρακαλέσω νὰ μου κάνετε τήν τιμή και τήν ευχαρίστηση νὰ δειπνήσετε μαζί μου!

— Μαζύ σας; ρώτησε ο αιχμάλωτος που είχε καταγοητευθεί από τό δρασερό πνεύμα της 'Ανθούλας. Καλά, και τι θά φάμε;

— Τό πράγμα είλε άπλούστατο! τού άποκρίθηκε ή νέα. Και, πρώτα - πρώτα, νὰ τό κρασί. Προσέξατε τό σχοινί!

Πράγματι, κατά μήκος του τοίχου του πηγαδιού ήταν κρεμασμένο ένα σχοινί. Στην άκρη αυτού ή νέα έθεσε ένα μικροκίλι κρασί. Ο κόμης τό έβλεψε άμέσως και τό πήρε. Τό σχοινί άνέβηκε άμέσως άπάνω.

— Τώρα, νὰ και τό φαί μας! είλε ή νέα.

Τό σχοινί ξανακατέβηκε μ' ένα μικρό κιάλι στήν άκρη του. Τό κιάλι αυτό είχε μέσα φρέσκο ψωμί, μισή ορνίθα κι' ένα κομμάτι χοιρομέρι.

— Άλλ' αυτό που κάνεις, από μεγάλη σου καλωσύνη, αντιβαίνει πρὸς τόν κανονισμό της φυλακής! είπεν ο κόμης.

— Τό έζρω, τού άποκρίθηκε ή νέα, μά ο δεσμοφύλαξ και νὰ με δη δεν θά μου κάνει τίποτα, επειδή μέ ζέρει από μικρό, τόσο δα χοιρτάκι, και μ' αγαπάει σάν παιδί του. 'Ας αφήσουμε τώρα που τή στιγμή αυτή θα είλε μεθυμένος και θά ροχαλίξη δυνατό!... Πρέπει νὰ ξέρετε, κύριε κόμη, πως έγώ διοικώ πράγματι τή φυλακή!

— Ο Θεός νὰ σ' εύλογή, μικρή μου 'Ανθούλα!... τής είπε ο κόμης συγκινημένος.

— Δεν πρέπει ν' άπελπισσετε, είπεν ή κόρη, οί δικαστά θα σάς άθώωσουν.

— Άχ! 'Ανθούλα μη ζητάς νὰ μέ παρηγορήσης. Τό ζέρω καλά πως είμαι καταδικασμένος σέ θάνατο... ('Ακολουθεί)

Δουλοῦδι των αγρών!...

(*) Περιγραφή άληθστάτη, άπολότως ακριβής.